

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123175712/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

— Nej.

Hun lagde sin Kind ned mod hans.

— Du maa ikke glemme din Mo'r.

— Nej, Mo'r, hvor kan du tro?

Moderen tog ikke sin Kind bort, men blev lidt hos ham.

Saa gav hun ham et langt Kys paa Panden og hviskede, i det hun langsomt rejste sig og strøg ham med Haanden gennem Haaret:

— Til Lykke — min egen Jørgen. Og sov nu.

Saa gik hun. Og Jørgen faldt i Søvn.

Da han vaagnede den næste Morgen, følte han sig træet og havde en Fornemmelse, som ventede der ham et tungt Arbejde. Han gned Øjnene, og i samme Nu fór det igennem ham, at Emma Poulsen kom Klokker ti. Han var ude af Sengen i en Fært. Alle tunge Fornemmelser var borte, og han fløjtede, mens han klædte sig paa.

En tynd Taage laa over Byen. Det var en stille Efteraarsmorgen.

Ude paa det brede, aabne Jærnbaneterræn løb de utallige Skinner, brune og vaade, ind under Taagen, og de høje Signaltænger stak op igennem den og havde den om sig, som var de visket ud paa Midten. Langt inde over Terrænet var en hvid Dampsky drevet sammen med Morgendisen, og et Lokomotiv peb der inde og kom langsomt baglængs ud og holdt lidt og kørte ind i Taagen igen. Vogne, kædet sammen i Tog, stod paa Skinnerne og saa i den vaade Luft ud som nymalede.

Jørgen gik ind i den store Ventesal. Han var kommet ti Minutter for tidlig. Der var koldt og klamt der inde, og der sad et Par Mennesker paa Bænkene langs Væggen. Han gik Salen igennem, over det snavsede Gulv, og stillede sig ved Døren ud til Perronen og stirrede paa Vognrækkerne, der holdt bag hinanden ude under Glastaget. Saa vendte han sig igen og satte sig hen paa en